

LÆSERNE MENER

EN FRI PRESSE
 Gorm Petersen, Ballesvej 27, Hornslet:
 Den, som pressen elsker, vinder valget – de andre har ikke en chance.
 Hele tanken om demokrati forudsatte en fri presse. For nyhedsformidlingen igen kommer til at afspejle den meningspluralisme, som partierne er udtryk for, er valg-handlingen meningsløs.
 Hvis konsensuspressen ikke bliver erstattet af en ærlig partipresse, kan det forplante sig til vore retssale, så sagens parter ikke længere skal have egne loyale advokater, men i stedet må deles om en fælles 'konsensusadvokat' – der så vil få samme umådelige magt over retssikkerheden, som konsensuspressen allerede har over meningsdannelsen.
 En magt, der undrager sig enhver demokratisk kontrol.

ORGANDONATION
 Lindy Søndergaard, Keilstrup-lund 40, Birkerød:
 Antallet af organdonationer falder nu igen. Det sker, så snart der ikke er særlig fokus på emnet. I 2013 modtog kun 64 personer organer fra andre, mens tallet var 81 i 2012 ifølge Dansk Center for Organdonation.
 Det er en uheldig situation for de mange, der venter på muligheden for at blive transplanteret og derved få forøget deres livskvalitet væsentligt. Som pårørende til en nyretransplanteret ved jeg, hvor meget det betyder.
 Jeg tror ikke på, at det bliver bedre, for politikerne tager sig sammen og ændrer lovgivningen på området, således at vi alle som udgangspunkt er organdonorer, medmindre vi aktivt siger nej til det.

REMZI SKAL HJEM!
 Birgitte Borgen Marcussen, tidl. klasse- og dansklærer for Remzi, Carlshøjvej 56, Kgs. Lyngby:
 Politiken satte for nogle år siden fokus på de triste forhold for asylsøgerbørnene i Kongelunden.
 Takket være Politiken kunne blandt andre Københavns Kommune tilbyde disse børn en plads i folkeskolen. Jeg har som lærer haft flere af asylsøgerbørnene, der alle som en bestræbte sig på at tilegne sig dansk sprog og kultur. Remzis sag (beskrevet i Pol. 13.4.) viser, at myndighederne kører et absurd forløb med påstande, der ikke er til at verificere. Den

unge mand hører til i dansk kultur, og han er venlig og sympatisk. Remzi bør komme hjem til Danmark.
DSU OG LIBERALISTERNE
 Knud Johnsen, Kastelsvej 10, København:
 Formanden for Danmarks Socialdemokratiske Ungdom, Camilla Schwalbe, skriver 11.4.: »Anders Samuelsen er af den liberale skole».
 Nej Camilla, han er liberalist. Liberal er noget ganske andet, det er: frisindet, ædelmodig, gavmild og rundhåndet. Det er hverken Samuelsen eller hans parti.

AHMED AKKARI
 Palle Maag, Damvej 6, Hårlev:
 Mon ikke hele Danmark efterhånden har fattet, at Ahmed Akkari vil sige undskyld for tidligere handlinger, og kunne vi så ikke være enige om, at medierne har vigtigere ting at tage sig af end en fortsat promovering af Akkaris infantile selvscenesættelse.

DR: BLIV VED DIN LÆST
 Jørgen Graven Nielsen, Nørreled 10, Holbæk:
 DR's opførelse af Bachs Matthæuspassion blev en helt anderledes lidelseshistorie end tiltænkt, skriver musikammer Michelsen og giver koncerten 2 hjertes.

Det har været vanskeligt at forstå, at DR's koncerthus til jul og påske skal fyldes med noget, der ligner 1.500 tilhørere, hver gang Händels Messias, Bachs Juleoratorium og Bachs passioner opføres, i stærk og ulige konkurrence med de mange fremragende amatør- og semiprofessionelle kors opførelse – kor, hvis økonomi og overlevelse er afhængig af billetindtægterne fra disse opførelser. Hvis man så endda kunne tale om DR's kunstneriske kerneområde. Men det kan man tydeligvis ikke.

DET GRÅ GULD
 Janus Kannuberg, Dalgas Have 44, Frederiksberg:
 Sidder på biblioteket omringet af gamle mennesker, der i al fredelighed pløjer sig igennem bunker af aviser.
 Tænker, at det er ironisk, at de måske mest oplyste mennesker i vores samfund sidder her og ikke rigtig får mulighed for at bidrage med deres viden. Jeg har en fornemmelse af, at de bevæger sig på yderkanten af samfundet,

hvor de hellere burde blive inviteret ind i skolerne, ungdomsklubberne og børnehaverne.
 Her kunne de komme med input baseret på både viden og rå livserfaring. De kunne opfordre og motivere vores børn og unge til at tænke over tingene, se ting i perspektiv og forstå, hvilke ting i livet der bør prioriteres frem for andre, samt hvordan man lærer af sine fejl og prøver igen.
 Vi taler tit om genbrug, om at effektivisere og minimere spild. Samtidig sidder der mennesker her, der foruden at forbinde os til vores historiske rødder besidder en guldgrube af viden.
 Hvis vi kunne finde koordinerede måder, hvorpå vi i tæt samarbejde med professionelle lærere og pædagoger kunne tappe af disse ressourcer, er jeg overbevist om, at det ville være os alle til gavn.

ISRAELS UNDERTRYKKELSE
 Jørn Nerup, Mikkelsborg Park 7, Hørsholm:
 En række indlæg i Politiken har den seneste tid beskrevet den israelske besættelsesmagts og bosætternes adfærd over for den palæstinensiske befolkning på Vestbredden og i Østjerusalem.

Om det, der foregår, kan kaldes apartheid, som det fandt sted i Sydafrika, kan diskuteres. Men at der foregår en systematisk, ydmygende, brutal og undertrykkende forskelsbehandling af den palæstinensiske befolkning er uden for enhver diskussion.
 Dette og den ulovlige aggressive bosættelsespolitik såvel i Østjerusalem som på Vestbredden er en direkte fortsættelse af den zionistiske fordrivelsespolitik, som indledtes allerede i slutningen af 1940'erne. Hensigten er at skabe et araberfrit Storisrael fra Middelhavet til Det Døde Hav og fra grænserne i nord mod Syrien og Libanon til Egypten i syd. De eksempler, som blandt andre Jakob Engel-Schmidt, Peter Hummelgaard Thomsen og senest Poyà Pakzád har beskrevet fra deres ret korte besøg er dagligdags, letgennemselige og ubehagelige. Min tilbagevendende færd i de palæstinensiske områder gennem de sidste fem år gør, at jeg stiltødt fastslår, at palæstinenserne situation på alle planer desværre er endnu værre, end det fremgår af disse indlæg.

DAGENS CITAT

Politikerne har skabt en kultur, hvor det er mere værdifuldt at have penge end et smil på læben. Livet er blevet underlagt økonomien
 Finn Janning, filosof, I Information

Nyuddannede skal helst kunne mere end at lave kaffe

UDDANNELSE

NANNA MIK-MEYER, PROFESSOR (MSO) VED INSTITUT FOR ORGANISATION, COPENHAGEN BUSINESS SCHOOL
 HVIS nyuddannede akademikere i fremtiden skal kunne andet end at lave kaffe, som Henrik Dahl forudser, så skal de kunne læse komplicerede og lange tekster, beherske skriftsproget og meget gerne have gået til en række forelæsninger.
 Hvorfor er det vigtigt at lære at læse lange, komplicerede tekster?
 Fordi det er den måde, man lærer at analysere på. Alle kan læse korte, introducerende tekster af klassikere som Weber og Bourdieu og Foucault og på den baggrund mene noget om Weber, Bourdieu eller Foucaults begrebsapparater. Men det kræver grundighed og tålmodighed at sætte sig ind i disse forfatters begreber og teori gennem læsning af originaltekster, således at man begynder at forstå deres argumentation, hvilket belønnes med, at man kan forholde sig sagligt kritisk til teorien og dens begreber. Det kræver med andre ord en hel del arbejde at bemestre en kernekompetence i academia, nemlig at bevæge sig fra at mene no-

get om en tekst til at kunne analysere en tekst. Det arbejde skal den studerende ikke være alene om, og derfor har forelæserne en vigtig funktion.

HVORFOR er forelæseren en vigtig undervisningsmetode?

Fordi det er her, underviseren kan hjælpe de studerende til at læse en tekst analytisk og ikke normativt. Forelæseren som undervisningsmetode er i særdeleshed vigtig i de første år af en universitetsuddannelse, da de studerende, qua diverse medieplatforme, hurtigt kan tilegne sig mange normativt forankrede gengivelser af teorier og begreber. Og denne øvelse kan fejlagtigt blive misforstået som, at de faktisk har tilegnet sig viden om disse teorier og begreber. Forelæserens funktion er i den sammenhæng at lære de studerende at forholde sig analytisk til en tekst; for nye universitetsstudende vil det sige at lære dem at læse en tekst, uden at de samtidig skal forholde sig normativt til, hvorvidt de mener, den er god eller ej. Forelæserens rolle er sammenfaldende med ekspertens, der deler ud af sin viden, og den studerende indtager rollen som en person, der er i færd med at tilegne sig viden.
 Hvorfor er det vigtigt, at undervisere fungerer som eksperter i mødet med de

studerende? Fordi underviserne ved mere om det fagområde, som de studerende er i færd med at dygtiggøre sig inden for. Underviserne har mere viden om det fagfelt, som de studerende arbejder med, og for at lette dialogen mellem de to parter og for at synliggøre de parametre, der gør sig gældende i academia – f.eks. at det at mene noget ikke må forveksles med det at analysere – skal underviseren snarere lægge sig op ad den lyttende ekspertrolle end den mere ligevejærede coach- og sparringspartnerrolle.

Hvorfor er det vigtigt, at de studerende lærer at skrive en nogenlunde fejlfri tekst? Fordi rigtig mange akademiske job indebærer meget skriftlighed. I de job, hvor der skrives mail, korte og længere tekster, gennemføres mindre undersøgelser m.v., vil vi som samfund gøre de studerende en bjørnetjeneste, hvis vi ikke giver dem de redskaber, som er nødvendige for at kunne løse denne type job optimalt.

Så hvis fremtidens akademikere skal kunne andet end at lave kaffe, skal vi i uddannelsessystemet sørge for, at de lærer at skrive ordentligt dansk. Gerne på gymnasierne, men kan det ikke lade sig gøre, så må vi på universiteterne tilbyde ekstra skrivekurser. Andet kan vi ikke være bekendt.

Undertrykker jeg min muslimske kone?

LIGESTILLING

SAJAD KOFTAN, SAMFUNDSDEBATTØR

SAJAD, HVAD ville du gøre, hvis din kone smed sit tørklæde? Sajad, er det dit valg, at hun skal dække sig til, og synes du ikke, at det er kvindeundertrykkende?, er spørgsmål, som jeg ofte tager stilling til, når min jyske accent kombineret med mine mange år i Danmark instinktivt forbindes og associeres med mit valg af min tørklædekone Zahraa.
 Personlig har jeg viderestillet spørgsmålet til Zahraa for at forsikre mig selv om, at vores hjem på alle måder ikke indeholder diktatur, mandschauvinisme og æresdrab. Sidstnævnte kan heldigvis kun være relevant, hvis/når jeg fejlagtigt er kommet til at krampe vasketøjet, farven på kjolen ikke er forblevet hvid, eller hvis jeg uheldigvis glemmer at slukke for strygejern.
 Heldigvis er det meste af egen fri vilje, både når jeg vælger at have mine ikke-misfarvede røde underbukser på, og når Zahraa vælger sin egen uddannelse og på

samme tid vælger at have sit marineblå tørklæde på i klasseværelset. Ligesom det er af egen fri vilje, når kvinden på reklameskiltet ved busstoppestedet vælger at smide 99 pct. af sin beklædning blot for at øge salget af tandpasta, en kuglepenn eller en Gucci-taske. Desværre blæser mediernes tørklædetvangstanke ind i kraniet på den enkelte borger i Danmark, så jeg nærmest får lyst til at sige undskyld for tørklædet til tjenerne på den fine restaurant, lige inden vi sætter os ned og undersøger menukortet. Heldigvis formulerer Zahraa sig så sprudlende godt på dansk, at enhver skepsis om undertrykkelse bliver udryddet, når hun taler.

I det hele taget forsøger jeg med mine bedste autismetoder at huske månedsdage, bryllupsdage, fødselsdage og valentinsdage, nu hvor jeg er en gift mand, og nu hvor dette fænomen vil forfølge mig resten af mit liv. Disse mærkedage fejres med billeder på Facebook, så alle mine 500 bekendtskaber kan følge med i, hvor ikkeundertrykt Zahraa er. Springet fra at være single til at være gift med en fordomstiltrækkende tørklædekvinde er nemlig som at gå fra at være bosiddende i en villa ved vandet i Hellerup til pludse-

lig at være havnet i en toværelses lejlighed på Blågårds Plads. Fordommene kan for det meste altid afhjælpes med pædagogiske forklaringer over for hr. Nielsen og fru Jensen, som i sidste ende forhåbentlig medfører en større forståelse for det frie tøjvalg.

Alle tørklædefordommene kan afhjælpes blot ved forståelse, og hvis blot vedkommende ønsker at forstå.

For mig har det altid været essentielt at finde en stærk kvinde, som kan argumentere for sine holdninger heriblandt sit tøjvalg, hvis der skulle være brug for det.

Dyb inde i den enkelte etniske danskers bevidsthed har man også fuld forståelse for dette, da vi er et forstående samfund, hvor vi alle helst skal have samme holdning om vejret.

Den 18-årige somaliske tørklædepige, som sidder ved kassen i Netto, kan faktisk også gøre sig ekstra umage, når hun næste gang kigger på hr. Nielsens dankort og spørger ind til betalingsmetoden. Her kan spørgsmålet 'Po belob?' sagtens erstatte med 'Skal det bare være på belobet?' blot for at fjerne undertrykkelsestanker helt.

KRONIKEN 17. April 2014

Svenskerne tør ikke debattere indvandring

GUNNAR SANDELIN

I Sverige er den kritiske debat om indvandring komplet fraværende. Svenske journalister og politikere skaber en rædselskultur. For et par år siden skrev jeg et debatindlæg, som blev afvist af ni af vores største aviser. Nu kan du læse det her.

Gunnar Sandelin er socionom og journalist og skrev i år med etnologiprofessor Karl-Olov Arnstberg bogen 'Invandring og mørklægning, en saklig rapport från en förryckt tid'.

I NOVEMBER sidste år skrev jeg et debatindlæg, som handlede om Sveriges ekstreme asylpolitik. Det byggede på sammenligninger med de øvrige nordiske lande. 2013 blev atter et rekordår for Sverige, hvad angår bevillingen af permanent opholdstilladelse til asylsøgere – 67 procent flere end året før.
 Baggrunden for indlægget var bogen 'Invandring och mørklægning' (Debatförlaget), som etnologiprofessor Karl-Olov Arnstberg og jeg havde skrevet sammen. I bogen tog vi fat om en række kendsgeminger, som vi mente, at svenske journalister forsømt at fortælle om, og som også de svenske politikere ignorerer.
 Ud over nye beregninger af indvandringens samlede omkostninger på omkring 110 mia. svenske kroner (92 mia. kroner) om året behandlede vi blandt andet også det omfattende asylbedrageri, som svenske medier undlader at undersøge.
 Derudover beskæftigede vi os med omfanget af kriminaliteten blandt indvandrere. Vi foretog også sammenligninger med det mere åbne debatklimate i Danmark, men først og fremmest fremlagde vi klare tal for Sveriges ekstreme asyl- og indvandringspolitik.
 Mens Sverige i 2013 rundt regnet gav 29.000 asyl, var de tilsvarende tal 6.000 i Norge, 4.000 i Danmark og 2.000 i Finland. Derudover fik 11.000 pårørende til

asylmodtagere permanent opholdstilladelse i Sverige sidste år.
 Sverige gav i 2013 samlet mere end dobbelt så mange opholdstilladelser som sine nordiske nabolande tilsammen. Alene i de første to måneder af 2014 har Sverige samlet bevilget mere end 8.000 permanente opholdstilladelser til asylsøgere, altså mere end dobbelt så mange, som Danmark gav hele sidste år.
 Jeg rejser i artiklen spørgsmålet om, hvorfor vores ledende politikere og mediefolk undlader at informere om de økonomiske, sociale og kulturelle konsekvenser.
 SVENSK JOURNALISTER og politikere tier om landets ekstreme indvandrings- og integrationspolitik. Indtil Sverigedemokraternas indtræden i Riksdagen i 2010 har det svenske folk aldrig haft noget valg, eftersom samtlige andre partier har været enige.
 Og det på trods af at Sverige på historisk rekordtid har udviklet sig fra et homogen til et multikulturelt samfund. I dag har hver femte indbygger udenlandsk baggrund.
 SCB, Sveriges svar på Danmarks Stati-

stisk, kan påvise en meget omfattende demografisk forandring. I årene 2000-13 er den del af befolkningen, som har udenlandsk baggrund, vokset med 713.000 personer, mens de, der har svensk baggrund er øget med knap 50.000 personer.
 Hvis vi udelukkende definerede en svensker som et barn af to personer, der er født i Sverige, ville forandringen i samme tidsrum bestå i et fald på 114.000, mens den del af befolkningen, der har udenlandsk baggrund, er øget med 876.000.
 DET ER STORE omvæltninger i et land som Sverige med dets knap ti millioner indbyggere. For svenske politikere og journalister er indvandringen imidlertid et ikkespørgsmål, og det er umuligt at få en debatartikel eller kronik om emnet offentliggjort med henblik på en åben diskussion og problematisering af konsekvenserne.
 Den offentlige debat i Sverige bygger nemlig på det, der kaldes et 'værdigrundlag', og det indebærer, at dogmer om mangfoldighed, ligeværd og 'der findes ikke noget os og dem' ikke må anfægtes.
 I hvert fald hvis man ønsker at overleve i den offentlige debat. I den sammenhæng drejer det sig ikke om at fremlægge fakta. På migrationsområdet hersker der kort sagt et noget nær totalitært klima i Sverige.

Det har medført, at mange svenskere både er blevet ængstelige og pålægger sig selv censur. Det er ikke gunstigt for karrieren at føre nogle synspunkter til torvs, der kan tolkes som fremmedfjendelige, uanset hvilke fakta der måtte ligge til grund for dem. Debatklimatet gør, at Sverige på dette område kan beskrives som et 'DDR Light'.
 ET GODT eksempel er, at jeg i mange år har forsøgt at få offentliggjort debatartikler i vores større dagblade, men næsten altid er blevet afvist, på trods af at jeg har fremlagt nyt og ikke tidligere offentliggjort statistisk materiale fra Sverige og vores nabolandes migrationsmyndigheder (i Norge UDI og i Danmark Udlændingestyrelsen).
 Uanset om Karl Olov Arnstberg og jeg skriver sammen eller hver for sig, er det et faktum, at klimaet i svensk presse er blevet markant mere selvcensurerende i de senere år. I 2008 fik jeg offentliggjort en omfattende artikel om, hvordan journalisterne mørklægger sandheden om indvandringen i Sveriges største dagblad, Dagens Nyheter.
 Et af de mange eksempler på en mere eller mindre bevidst fejlinformation, som denne artikel tog op, var, at journalister er tilbøjelige til at omtale alle asylansøgere som flygtninge, skønt det kun er nogle få procent af dem, der siden 1980 har fået opholdstilladelse i Sverige, som

har opnået flygtningestatus.
 Tekster, der indtager en grundlæggende kritisk og restriktiv holdning til den svenske asyl- og migrationspolitik, har altid været svære at få offentliggjort i den landsdækkende presse, men i dag er det nærmest umuligt.
 Det er derimod ikke noget problem at føre endeløse diskussioner om den fejlslagne integration, hvis elendige resultater der i det store hele hersker enighed om. Men hvis man vil have emnet på dagsordenen, er man samtidig nødt til at betone, hvor vigtigt det er, at Sverige i kraft sin generøse flygtningepolitik bevarer sin rolle som hele verdens ledetjerner.
 Man må tale om, hvor vigtigt det er med mangfoldighed, og at alle er ligeværdige. Skribenten må absolut ikke stille spørgsmålstegn ved den fortsatte asylstrøm til vores land.
 FOR ET PAR år siden blev et af mine debatindlæg afvist af ni af vores største aviser, og i november takkede de seks største aviser igen nej. De seks, som både dengang og nu nægtede at bringe indlægget, var i nævnte rækkefølge: Dagens Nyheter,